

ת"פ 3482/02/20 - מדינת ישראל נגד עיסא אבו עואד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3482-02-20 מדינת ישראל נ' אבו עואד

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מאיר לוברבאום, מתביעות ירושלים

המאשימה

נגד

עיסא אבו עואד

ע"י ב"כ עוה"ד יאסר ג'ועבה

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות ובעובדות המנויות בכתב האישום, בכך שבמועד הרלבנטי לכתב האישום עבד הנאשם כמורה מקצועי לדת האסלאם בבית ספר אל-פקיה בשועפט. במסגרת תפקידו שימש הנאשם כמורה של הקטינים ע"ז, מ"ח, י"ש ו - ע"צ (הקטינים). ביום 18.4.2018, בשעה 09:00, לימד הנאשם באחת הכיתות בבית הספר, החולקת קיר משותף עם כיתה סמוכה. באותה עת, לימה המורה ו"ע אנגלית בכיתה הסמוכה, בה נכחו הקטינים. בשלב מסוים, בעת שו"ע יצאה מהכיתה הסמוכה, הכו הקטינים ע"ז ו - מ"ח בידיהם על הקיר המשותף וגרמו לרעש בכיתה בה לימד הנאשם. בעקבות הרעש, נכנס הנאשם לכיתה הסמוכה ומשראה את הקטינים מכים בקיר, ניגש אל הקטין ע"ז והיכה אותו פעם בראשו ו - 5 פעמים בגבו. בה בעת, הכה הנאשם גם את הקטין מ"ח בכך שסטר לו פעמיים בפנים, הכה אותו פעם אחת בראשו ובעט בישבנו. מיד לאחר מכן, פנה הנאשם לקטינים י"ש ו - ע"צ ותוך דין ודברים עמם, הכה אחד מהם בגבו וסטר לשני בפניו. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירה של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז.

מהלך הדיון

הנאשם הודה והורשע בכתב האישום, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה, כי הנאשם בן 32, נשוי ואב לשלושה ילדים. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מזרח-ירושלמית וסיים תואר בחינוך באוניברסיטה. מאז סיום לימודיו האקדמיים ובמשך כ - 8 שנים,

הוא עובד כמורה מחנך בשכונת "שועפט" בירושלים. ביחס לאירועים בהם הורשע, סיפר הנאשם, כי מדובר במעידה חד פעמית שנבעה מאיבוד שליטה ומתוך חוסר שיקול דעת. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם הביע חרטה על ביצוע המעשים ועל השלכותיהם, ולצד זאת צמצם מחומרתם. לדברי הנאשם, נערכה סולחה בינו לבין התלמידים והוריהם וכיום הקשר ביניהם תקין. הנאשם תושב האזור, לדבריו הוא נעדר עבר פלילי. שירות המבחן המליץ שלא לבטל את הרשעת הנאשם, בשל העובדה כי העבירות נעברו במסגרת תפקידו כמורה והמליץ להטיל עליו מאסר מותנה. השירות לא המליץ על הטלת של"ץ בהיעדר הבנה האם הסטטוס האזרחי של הנאשם יוכל לאפשר לו שהיה בארץ לצורך ביצוע של"ץ.

ראיות לעונש

לנאשם אין רישום פלילי.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשם עונש בתחתית מתחם המתחיל ב-5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וענישה נלווית. מאידך, הסניגור ביקש להימנע מהרשעה ולהטיל על הנאשם של"ץ.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מידת אשמו של הנאשם, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - עבירות אלימות פוגעות בערך המוגן של כבוד האדם, שלום גופו ונפשו, והאוטונומיה שלו. כאשר איש חינוך המופקד על שלומם הפיזי של הילדים תחת פיקוחו, ובמיוחד אמן על עיצוב עתידם של ילדים בדרך של חינוך והקניית ערכים נוקט אלימות כלפי תלמידיו, יש בכך חומרה יתרה באופי ובעומק הפגיעה בערכים המוגנים. חזקה שמורה ובוודאי שמחנך, יהווה דמות המשמשת דוגמה ומופת לתלמידיו. בשעה שמורה נוקט תחת זאת באלימות כלפי אותם תלמידים שעל שלומם ועתידם הוא אמן, הפגיעה המובנית באמן התלמידים במוריהם והפגיעה בערכים עליהם עמדתי חמורה שבעתיים. עמד על כך בית המשפט העליון בעש"ם 10006/04 חג'אזי נ' מ"י (מיום 15.3.2005):

"כוחו של המחנך אינו בכוח הזרוע, אלא בתבונתו, באישיותו ובמיומנותו המקצועית, וכך נאמר בעש"ם 1682/02 אל ווהב נ' מדינת ישראל (לא פורסם):

"המורים הם המגלמים את דמות המחנך, בידיהם הופקדו שלומם וחינוכם של התלמידים, הם מורי הדרך בכל הנוגע לדרכי ההתנהגות של תלמידיהם, ועליהם לתרום לבניית דפוסים חברתיים ראויים ביחסים שבין אדם לחברו. לא אחת מוטל על מורה להתמודד עם מצבים קשים, ואף עם פריקת עול משמעת מצד תלמידים, שעה שכללי סדר ומשמעת חלים עליהם. כוחו של המחנך אינו בכוח הזרוע אלא בתבונתו, באישיותו ובמיומנותו המקצועית, בעזרתם של אלה עליו להתמודד עם הקשיים. אסור לו לנצל

את מעמדו וסמכותו לפגיעה בתלמידיו ואין הוא רשאי למלא תפקידו בשיטות אלימות פוגעניות. אל לו להגיע לתגובה אלימה לא כשיטה ואף לא בעת איבוד עשתונות. חינוך באלימות מצמיח אלימות נוספת ומסכל את שאיפתנו לקיים חברה המכבדת את זכויות האדם את כבודו ואת שלמות גופו." (בפסקה 4).

בענייננו מידת הפגיעה בערכים המוגנים בינונית גבוהה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לענין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת, אלא בכזאת שנעברה בעידנא דריתחא תוך חוסר שליטה בכעסים. הנאשם, כמורה ומחנך של תלמידים צעירים, שתפקידו ללמדם לערכים ולעצב את אישיותם, היה צריך ללא כל ספק להימנע מביצוע המעשים ולו האחריות הבלעדית על ביצועם. הנאשם נהג באלימות פיזית כלפי ארבעה תלמידים, ועל אף שלא נגרם נזק פיזי, הנזק הנפשי והפוטנציאלי מביצוע עבירות מסוג זה הוא רב. קשה לי לקבל את הטיעון שמדובר באובדן שליטה רגעי, שעה שהנאשם פגע בארבעה תלמידים בנפרד וברצף, ויכול היה לעצור בכל נקודת זמן ולהתעשת. משלא עשה כן, הכשל שלו, במיוחד כאיש חינוך, גדול וחמור.

מדיניות הענישה הנוהגת - סקירת הפסיקה בנסיבות דומות מלמדת על טווח עונשי רחב המוטל על נאשמים. ברע"פ 8991/08 **עבדאללה נ' מ"י** (מיום 01.02.2009) ביהמ"ש העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם שנידון לעונש של **מאסר מותנה, קנס ופיצוי**. הנאשם, מנהל חטיבת ביניים, הורשע בתקיפת אחד מתלמידיו. הנאשם זימן את התלמיד למשרדו, סגר את הדלת, קרא לעברו קריאות גנאי וסטר לו בפניו. לאחר מכן, המשיך להכות את התלמיד בכל חלקי גופו ואף קרע את חולצתו. ערעור הנאשם על הכרעת דינו ולחלופין על גזר דינו, נדחה בביהמ"ש המחוזי; בעפ"ג (חי') 59168-12-16 **נסרה נ' מ"י** (מיום 22.01.2017) דחה ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורה של נאשמת שנידונה ל**צו של"צ ומאסר מותנה**, והותיר את הרשעתה על כנה. הנאשמת, מורה בבית ספר יסודי, הורשעה על כך שסטרה על אוזנו של תלמיד וכתוצאה מכך נגרם לקטין נזק בעור התוף; בעפ"ג (י-ם) 32022-03-16 **פלוגי נ' מ"י** (מיום 25.08.2016), דחה ביהמ"ש המחוזי את ערעורו של נאשם שנידון ל**צו של"צ ומאסר מותנה**, והותיר את הרשעת הנאשם על כנה. הנאשם, סגן מנהל בית ספר יסודי, הורשע בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לאחר שהכה שניים מתלמידי בית הספר באמצעות צינור פלסטיק כעונש על שאיחרו להגיע ללימודים. בית משפט השלום אימץ את עמדת המאשימה, וקבע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה וצו של"צ, ועד למאסר בפועל בן שישה חודשים; בת"פ (ת"א) 10037-09-14 **מ"י נ' לוי** (מיום 23.02.2017) הנאשמת נידונה ל**מאסר על תנאי**. הנאשמת, מורה בבית ספר יסודי, הורשעה בשתי עבירות תקיפה. במקרה אחד סטרה הנאשמת לתלמידה; ובשני הכתה באמצעות סרגל או עט בידו של תלמיד. ערעור על גזר הדין נדחה.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם צעיר ואב לשלושה ילדים קטנים שמתפרנס

מתפקידו כמורה מזה כשמונה שנים. לדברי הנאשם, אין לו עבר פלילי והתרשמתי כי אכן מדובר במעידה חד פעמית שאינה מאפיינת את אורחות חייו של הנאשם, כפי שגם התרשם שירות המבחן. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה ונערכה סולחה בינו לבין המתלוננים והוריהם. לזכותו ייזקף כי הוא הודה בהזדמנות הראשונה וחסך את העדת המתלוננים הקטינים. בנסיבות בהן הנאשם אינו יכול לבצע עבודות שירות, אני סבור כי יש למקם אותו בתחתית המתחם שקבעתי ולגזור עליו מאסר מותנה ורכיב כספי.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. בעניינינו, שעה שמדובר בעבירות שבוצעו הלכה למעשה ע"י אחראי כלפי קטינים עליהם היה אחראי, בעת מילוי תפקידו זה, ואגב מילוי תפקידו, הדעת אינה סובלת כי ההליכים יסתיימו ללא הרשעה. על הנאשם בפרט, ועל הציבור בכלל לדעת, כי הרשויות אינן סובלניות להתנהגות פסולה מסוג זה, שעה שגורלם של ילדינו מופקד בידי מחנכים שאמורים להגן עליהם, לעטוף אותם באהבה, הערכה ודוגמה אישית, ובוודאי שאין מצופה כי יפגעו בהם. לכן הנאשם רחוק מקיומו של התנאי הראשון, וגם אם ההרשעה תגרום לו נזק תעסוקתי, הרי שהדבר הוא בגדר תוצאה מסתברת להתנהלותו כפי שתואר בכתב האישום.

המיקום במתחם - יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם שקבעתי. היום שמעתי בדיון כי הנאשם אכן תושב האיזור, ולכן התלבטות שירות המבחן בעניין השל"ץ הייתה נכונה. מכיוון שזהו מצב הדברים, לא ניתן להטיל עליו עונש של של"ץ או עבודות שירות. סברתי עם זאת, כי עובדה זו לא צריכה להיזקף לחובתו ולגרום לכך שיוטל עליו עונש של מאסר בפועל, נוכח סקירת הפסיקה עליה עמדתי. תחת זאת, יש מקום להטיל עליו רכיב כספי משמעותי שיאזן בין האינטרסים השונים.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר שלא ירצו, אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת אלימות פיזית או מילולית לרבות איומים, בתוך שלוש שנים מהיום;
- ב. קנס בסך 3,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2022 ובכל 1 לחודש רציף ועוקב. לא ישולם תשלום במועד יועמד הקנס לפירעון מיידי. ניתן לקזז מכל הפקדה בתיק על אף הודעת עיקול;
- ג. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות מילולית או פיזית במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

נוכח הסולחה ונוכח תפקידו של הנאשם והמשך הקשר עם הקטינים לא מצאתי להטיל עליו פיצוי לטובתם.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"ב, 02 ינואר 2022, במעמד הצדדים.